

приступиле својим реформама. Још пре распада СССРа започете су уставне реформе, тако да је социјалистички Устав од 1977. више пута мењан (1988 и 1990) од чега су задње промене биле суштинске јер су довеле до увођења председника СССР-а, Кабинета министара (уместо Министарског савета), јачања положаја Савета федерације а такође и напуштање учења о руководећој улози комунистичке партије, што је био позив за јачање политичког плурализма и увођење вишепартијског система. Ове уставне промене су произашле из снажне политичке платформе крајем осамдесетих година XX века коју је одлучно подстицао савремени лидер Михаил Горбачов. Он је постао заговорник тзв. „Перестројке” и „Гласности” што је требало да покрене СССР у правцу дубоког преображаја у социјалној и економској сфери, јачању ефикасности привреде и гарантовању права и слобода које су биле хронична болест социјализма. Започете реформе СССР-а нису могле да спрече његов распад, него је, шта више, реформски и демократски курс Горбачова још и убрзао дезинтеграционе процесе у земљи јер су попустиле стеге које су држале совјетске народе у страху и послушности. Тако је већ 1990. пет од укупно 15 совјетских република прокламовало своју независност а већ следеће године тај се број још и повећао, с тим да је већина њих прогласила своју сувереност. Завршетак процеса распада СССР-а је било стварање Заједнице независних држава путем Уговора који су у Минску, децембра 1991. закључиле Руска федерација и остале чланице заједнице (Белорусија и Украјина) и којим је потврђено да је СССР престао да постоји као субјект међународног права, а да су се три независне државе (чланице) изјасниле за кооперацију у домену политике, економије, културе, поштовања територијалног интегритета и др. Језгро бившег СССР-а је остала да представља Руска федерација образована 31. марта 1992. тзв. „федеративним договором” који су закључиле аутономне републике у њеном саставу. Унутрашњу политичку ситуацију Русије је потресала борба за превласт између законодавне и председничке власти и она се завршила тријумфом председничке власти после драматичне сцене бомбардовања зграде руског Парламента у којој су се забарикадирани посланици одани председнику Хазбулатову. Иза ове победе извршне власти уследила је иницијатива председника Републике за доношењем новог Устава и тај његов предлог је изнет на референдум где је тесном (и сумњивом) већином усвојен од грађана и децембра 1993. постао Устав Руске федерације.

Овај Устав гарантује федеративни карактер државе састављене од република (21), покрајина (6), области (49), градова федералног значаја